Μήπως ἡ 'Εντμὲ τὸν εἶχε ξεχάσει, τὸν εἶχε περιφρονήσει ;

Μήπως εἶχε παντρευτεῖ ;

'Ο 'Ιάκωβος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση. Καὶ σιγὰ—σιγά, ξέχασε καὶ τὴν 'Εντμὲ καὶ τὸ παιδί του, ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ ἰδῆ.

'Ωστόσο, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ χρόνια καὶ μὲ πολλοὺς κόπους ἀπόχτησε μιὰ σημαντικὴ περιουσία, κάθε φορὰ ποὺ ἀποφάσιζε νὰ παντρευτῆ, ἡ εἰκόνα τῆς 'Εντμὲ μ' ἕνα παιδὶ στὴν ἀγκαλιά, παρουσιαζόταν μπροστά του ζωηρή, ὁλοζώντανη καὶ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια...

Καὶ τώρα, ποὺ εἶχε γίνει πειὰ ἑκατομμυριοῦχος, καὶ δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργασθῆ, γύρισε στὴν πατρίδα του, στὸ χωριό του, γιὰ νὰ ξανάβρη τὴν 'Εντμὲ καὶ τὸ παιδί του καὶ νὰ ἐπανορθώση τὸ νεανικό του σφάλμα.

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ 'Ιάκωβος Μοριὲρ τὴ νύχτα αὐτὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι. Στριφογύριζε στὸ κρεββάτι του κ' ἀνυπομονοῦσε νὰ ξημερώση γιὰ νὰ βγῆ ἔξω, νὰ ρωτήση, νὰ μάθη.

Ἔξαφνα, μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ; φώναξε δυνατά.

Μὰ δὲν τοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι.

'Απόλυτη ἡσυχία ἁπλώθηκε πάλι γύρω του.

«Κανένα ποντίκι θὰ ἦταν», σκέφτηκε ὁ Μοριὲρ κ' ἐξακολούθησε νὰ συλλογίζεται τὰ περασμένα.

'Η 'Εντμέ.... Θὰ ἦταν πειὰ σχεδὸν γρηά. Μὰ τί σημαίνει ; Καμμιὰ γυναῖκα ἀπ' ὅσες γνώρισε στὴ ζωή του, δὲν ἦταν τόσο ὡραία καὶ δὲν τὸν ἀγάπησε τόσο.

Θυμᾶται πὼς ἀποκοιμόταν συχνὰ στὴν ἀγκαλιά της, σὰν ἕνα μικρὸ παιδί. Κι' ἐκείνη τὸν νανούριζε, μὲ τὰ μαῦρα της μαλλιὰ λυτά, μὲ κλειστὰ τὰ βλέφαρα, ποὺ τὰ μεγάλα τους ματόκλαδα ἔριχναν μιὰ γλυκειὰ σκιὰ στὸ κατάλευκο πρόσωπό της....

Τῆς ἔμοιαζε ἄραγε ὁ γυιός τους ;

* * *

Ἔξαφνα, φάνηκε στὸν 'Ιάκωβο πὼς κάτι φτερούγιζε στὸ δωμάτιο, κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διακρίνη μέσα στὸ σκοτάδι, μὰ ποὺ τὸ ἔννοιωθε νὰ πετάη ὁλόγυρά του.

Τί νὰ ἦταν τάχα ;

Θεέ μου !....

Μὴν εἶχε πεθάνει τὸ παιδί του κι' ἡ ψυχή του φτερούγιζε τώρα κοντά του ;

'Ο 'Ιάκωβος δὲν ἦταν προληπτικός, μὰ ἕνας παράξενος φόβος τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση.

Ἄπλωσε τὸ τρεμάμενο χέρι του, πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα ποὺ ἦταν στὸ διπλανὸ τραπέζι κι' ἄναψε τὸ κερί.

Τὸ παράθυρο ἦταν μισοανοιχτὸ καὶ μιὰ νυχτερίδα εἶχε μπεῖ μέσα στὸ δωμάτιο.

— Μιὰ νυχτερίδα ! Κακὸς οἰωνός, μουρμούρισε ὁ 'Ιάκωβος.

'Εκείνη τὴ στιγμή, μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ γέου ὑπηρέτη, ἀκούστηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα :

— Τί συμβαίνει, κύριε, γιατὶ ἀνάψατε φῶς ;

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος. Μιὰ νυχτερίδα μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Θ' ἀνοίξω ἐντελῶς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φύγη.

Συγχρόνως σκέφτηκε μέσα του :

«— Τί θέλει αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ παραμονεύει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου ;».

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ νέος μπῆκε μέσα.

— Νὰ διώξω ἐγὼ τὴ νυχτερίδα ; εἶπε.

Τὴν κινήγησε πράγματι μ' ἕνα πανὶ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ἡ νυχτερίδα ἔφυγε.

'Ο 'Ιάκωβος κύτταζε στὸ τρεμάμενο φῶς, τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

— Δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα ; τὸ ρώτησε.

— Ὄχι, κύριε. 'Ο ἀφεντικός μου μοῦ παράγγειλε νὰ μείνω ἄγρυπνος, μήπως θελήσουν τίποτε οἱ πελάτες. Μὰ γιατὶ ἐσεῖς, κύριε, δὲν κοιμᾶστε ; Σᾶς ξύπνησε μήπως ἡ νυχτερίδα ;

— Ναί, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος.

— Κοιμηθῆτε τώρα ἥσυχος, εἶπε πάλι ὁ νέος ὑπηρέτης, ἡ πόρτα δὲν κλειδώνει, μὰ νὰ εἶστε ἥσυχος, ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν κλέφτες.

Κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ κυττάξη γύρω του.

— Τί παράξενη φυσιογνωμία, τί παράξενα μάτια ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί, σκέφτηκε πάλι ὁ 'Ιάκωβος καὶ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι του. 'Επὶ τέλους τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὲ λίγο ὀνειρευότανε πὼς ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν 'Εντμὲ καὶ τὸ παιδί του. Μὰ ξύπνησε ἀπότομα, σὰν τὸ ὡραῖο του ὄνειρο νὰ ἔγινε ἔξαφνα ἐφιάλτης.

Ἔννοιωσε πὼς κάποιος ἦταν κοντά του κι' ἔψαχνε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του.

'Ανασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του, ἕτοιμος νὰ φωνάξη, μὰ δυὸ δυνατὰ χέρια τοῦ ἔσφιξαν τὸ λαιμό.

'Ο 'Ιάκωβος ἅπλωσε τότε τὸ χέρι του, πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ περίστροφό του καὶ πυροβόλησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν κλέφτη.

'Αμέσως τὸ χέρια ποὺ ἔσφιγγαν τὸ λαιμό του χαλάρωσαν κι' ἕνα σῶμα σωριάστηκε βαρειὰ κάτω στὸ πάτωμα.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, τόσο ἀνέλπιστα !....

'Ο 'Ιάκωβος σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ τρέχοντας σὰν τρελλός, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ζητῶντας βοήθεια.

'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου καὶ μερικοὶ πελάτες ἔτρεξαν μὲ τὰ νυχτικά τους στὴ σοφίτα.

— Τί τρέχει ; ρωτοῦσαν, τί εἶνε ;

— Μοῦ φαίνεται πὼς σκότωσα κάποιο κλέφτη, εἶπε τρέμοντας ὁ 'Ιάκωβος. Θέλησε νὰ μὲ πνίξη καὶ τὸν πυροβόλησα.

Μπῆκαν τότε στὸ δωμάτιο κι' ἄναψαν τὸ φῶς.

Κάτω στὸ πάτωμα, μπροστὰ στὸ κρεββάτι, κοίτοταν νεκρός, χτυπημένος κατάκαρδα, ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης.

— 'Ο Ζάν ! φώναξε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου. 'Ο Ζάν ! Ἄ, τὸ παληόπαιδο, ἔφαγε τὴ ζωή του ! 'Απὸ μικρὸ παιδὶ ἦταν ἕνας ἐλεεινός. 'Απὸ μικρὸ παιδὶ εἶχε τὴ μανία νὰ κλέβη. 'Η μάνα του, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ πηγαίνη νὰ δουλεύη, τὸν ἄφινε μονάχο κι' αὐτὸς γυρνοῦσε ὅλη μέρα στοὺς δρόμους. Οὔτε στὸ σχολεῖο μποροῦσε νὰ μείνη μιὰ στιγμή. Νὰ ποῦ κατάντησε ! 'Εγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸν πάρω γιὰ ὑπηρέτη, μὰ ἡ μάνα του ἐπέμενε πὼς θὰ σιάξη μὲ τὸν καιρό.

— Πῶς τὴ λένε τὴ μάνα του ; ρώτησε ὁ 'Ιάκωβος, νοιώθοντας ἕνα παράξενο προαίσθημα.

— 'Εντμὲ Ραοὺλ, ἀποκρίθηκε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου.

'Ακούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ Ζὰν καὶ τὸν κύτταζε μὲ μάτια ὁλάνοιχτα ἀπὸ φρίκη.

Ἔτσι λοιπόν, ἦταν αὐτός, τὸ παιδί του ! Αὐτὸς ὁ κλέφτης !....

Περίμενε νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος, γιὰ νὰ πάη νὰ τοῦ κλέψη τὸ πορτοφόλι ; Καὶ πῆγε νὰ τὸν πνίξη, χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς εἶνε ὁ πατέρας του ;... Κι' αὐτὸς τὸν σκότωσε, χωρὶς νὰ ξέρη πὼς εἶνε τὸ παιδί του ;....

'Ακούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε...

Ἦταν τὸ παιδί του, τὸ παιδί του.... Κι' ἔτσι καθὼς κοίτοταν τώρα μπροστά του, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἔμοιαζε τόσο μὲ τὴν 'Εντμὲ ὅταν κοιμόταν στὴν ἀγκαλιά του....

— Παιδί μου, παιδί μου !.... ψιθύρισε ὁ 'Ιάκωβος κ' ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε στὸ μέτωπο.

Κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν κύτταζαν μὲ ἀπορία, ἐκεῖνος πῆγε καὶ πῆρε τὸ περίστροφο ποὺ ἦταν ἀκόμα ἐπάνω στὸ κρεββάτι καὶ πρὶν προφτάσει νὰ τὸν ἐμποδίση κανείς, χτυπήθηκε κατάκαρδα καὶ σωριάστηκε νεκρὸς ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ γυιοῦ του !....

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΖΩΟ ΠΟΥ... ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ !...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ πιάνα εἶχαν γιὰ πρώτη φορὰ διαδοθεῖ στὴν Εὐρώπη, ἕνας Κινέζος ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα του, ἔδωσε στοὺς συμπατριῶτες του τὴν ἑξῆς περιγραφὴ τοῦ νέου μουσικοῦ ὀργάνου :

— Οἱ περισσότεροι Εὐρωπαῖοι, ἔλεγε, ἔχουν στὰ σπίτια τους ἕνα μεγάλο τετράποδο, ποὺ ὅταν θέλουν τὸ κάνουν καὶ.. τραγουδάει ! Ἕνας ἄντρας καὶ πιὸ συχνὰ μιὰ γυναῖκα ἢ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, κάθονται μπροστὰ στὸ ζῶο αὐτὸ καὶ πατῶντας τὴν οὐρά του χτυπᾶνε μὲ τὰ δάχτυλα τὰ λευκὰ δόντια του. Τὸ ζῶο τότε ἀρχίζει νὰ τραγουδάη. Τὸ τραγοῦδι του αὐτό, ἂν καὶ πολὺ δυνατώτερο ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν, εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ τ' ἀκοῦς. Τὸ ζῶο δὲν δαγκάνει, οὔτε περπατεῖ, ἂν καὶ δὲν εἶνε δεμένο....